

KAREN RIVERSOVÁ

NIEČO SI ŽELAJ

Možno túžiť po niečom tak veľmi,
až zmeníte svoj osud?

YOLI

KAREN RIVERSOVÁ

NIEČO SI ŽELAJ

Preložil Mariana Ferusová

Karen Rivers
YOU ARE THE EVERYTHING

Copyright © 2018 by Karen Rivers
Translation © 2019 by Mariana Ferusová
Jacket design © Mia Nolting
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6692-6

Venujem Krestyne,
pretože redigovanie
dokáže zázraky.

Prvá část

1.

SI V LIETADLE.

Je to airbus. O lietadlách nevieš nič, ale ak by si mala nakresliť airbus, vyzeral by ako typický školský autobus, ktorému zboku trčia krídla. Toto sa však určite nepodobá na autobus. Sedadlá sú potiahnuté modro-čiernou látkou, zdá sa, že je nová. Na malej obrazovke na sedadle pred sebou vidíš, kadiaľ airbus práve letí. Je to film, v ktorom hráš hlavnú úlohu. (Alebo aspoň tvoje lietadlo.) Mapu pretína tenučká prerušovaná čiara, ktorá zobrazuje dráhu letu. Tak veľmi si želáš, aby lietadlo prefrčalo na koniec trasy, nech si už doma.

Už ťa to vôbec nebaví.

Tvoja najlepšia kamoška Kath sedí pred tebou. Sem-tam zazrieš jej vlasy. Kath neobsedí bez pohnutia. Hudbu má vypeckovanú na najvyššiu hlasitosť, zo slúchadiel počuješ vysoké tóny, určite nie sú z filmu, ktorý sleduje. Na jej obrazovke sa bozkávajú dvaja Briti. Jeden z nich je Benedict Cumberbatch. Je tvojou filmovou láskou, takže prepneš kanál, aby si

ho aj ty videla, bez zvuku. Nepotrebuješ zvuk. Ten film si si už pozrela s Kath (osem ráz), ležali ste na jej posteli a navzájom si triafali pukance do úst – teda, lepšie povedané, do vlasov. Zdá sa ti, že odvtedy prešla celá večnosť.

Bolo to pred Parížom.

Chceš sa vrátiť do tých čias, zmazať Paríž aj všetko ostatné, a najmä tú hlúpu hádku s Kath. To však nejde.

Cítiš, ako tancuje, až sa trasie sedadlo a s ním aj tvoj stolík. Občas drgne do suseda, do Maxa, nie však toho správneho Maxa, ktorý sa jej páči. Tomuto Maxovi odstávajú uši, na puzdre na tubu má veľkú zbierku nálepiek zo Star Wars, a keď znervóznie, zajakáva sa: je to iný Max. Tento Max by v živote nenašiel odvahu povedať niekomu vysokému, peknému a obľúbenému, niekomu ako Kath, aby prestal tancovať. Dievča sediace pred ňou s tým však nemá problém. Každú chvíľu si kľakne na sedadlo, otočí sa a zlostne na ňu zazrie. Je to pekná Angličanka s hranatou tvárou a výrazným hlasom. „Preboha, už mi nekop do sedadla!“ rozčuľuje sa. „Povedala som ti to už dvadsaťkrát. Potrebujem sa vyspať.“

Kath ju buď ignoruje, alebo len zagúľa očami. Zo zadu nevidíš, čo robí, ale takmer s istotou vieš, že ju odbila prostredníkom.

„Američania sa nevedia správať,“ vyštekne dievča, no v lietadle plnom Američanov si tým nezíska sympatie.

„Anglicko je trápne!“ zahuláka niekto.

„No tak!“ skríkne náš učiteľ Appleby.

Kath nesedí vedľa teba, lebo ste sa pohádali. „Nebavím sa s tebou,“ vyhlásila. „My dve sme spolu skončili.“ Z jej tónu si nevyčítala, či si z teba uťahuje, alebo to myslí smrteľne vážne. Potom si však vymenila miesto s Joshom Harrisom, čím ti urobila obrovskú láskavosť. V duchu jej za to veľmi ďakuješ. No aj tak stále gániš na jej hlavu, čo sa pohojdáva v rytme hudby, a oddávaš sa hnevu. Prakticky je v strede rozbesneného hurikánu, za sebou má teba, pred sebou Angličanku, a z oboch strán sa na ňu z rozličných dôvodov rúti príval hnevu.

Josh Harris zaspal. Počuješ jeho pokojný dych, chceš si ten zvuk nahráť a potom púšťať zakaždým, keď budeš v strese alebo ťa prepadne úzkosť. Ten chalan dokonca dýcha krajšie než väčšina ľudí.

Prepeň obrazovku späť na mapu a prstom prechádzaš po dráhe letu, ale ani sa nedostaneš po Kaliforniu, lebo na nej vyskočí reklama na požičovňu áut. *To je drzosť*, pomyslíš si a vrátiš sa k Benedictovi Cumberbatchovi. So smiechom sa opiera o stenu. Medzi zuby si strká špáradlo. Kath nechápe, prečo sa ti páči, veď na ňom nie je nič výnimočné. „Malé oči,“ vyraťovala. „Úzke pery.“ Ale teba priťahuje práve to, aký je obyčajný. No aj tak je až druhý v poradí. Josh Harris je, a stále bude, prvý. Ukradomky sa naňho pozrieš, na jeho dokonale rovný nos a na ucho, v ktorom sa mu ligoce diamantová náušnica. Lietadlo sa zakolíše.

Pri lietaní musíš hodiť pochybnosti za hlavu, povedal ti otec pred nástupom na palubu, keď ste odlietali.

Teraz už chápeš, čo tým myslel. Ako sa lietadlo udrží vo vzduchu? Je to smiešne. Nechápeš.

Oprieš si hlavu o sedadlo a radšej nemyslíš na vši. Máš pocit, že motor hučí hlasnejšie, ako keď ste leteli do Paríža, no vtedy si bola príliš vzrušená a nervózna, aby si sa poriadne sústredila. Alebo možno to znie odlišne len preto, lebo sedíš v poslednom rade a tvoje sedadlo sa nedá sklopiť. Tak či onak, teraz sa ti zdá prihučné všetko: rev motora, hlasy spolužiačkov a ostatných pasažierov, a tiež to, ako Appleby každú chvíľu vstane, zakričí „no tak,“ a znova sa usadí, ako keby si tým splnil všetky povinnosti. Po týchto absolútne neúčinných výkrikoch sa aj tak nikto nestíši, iba čo sa naňho zadávajú ostatní cestujúci, ktorí nie sú vo vašej kapele, a nahnevane si povzdychnú.

Toto je druhá polovica tvojho prvého výletu lietadlom, bola si prvýkrát v zahraničí a po prvý raz si okúsila všeličo nové, no okrem hádky s Kath sa nestalo nič výnimočné, čo ťa šťve. Paríž mal byť dejiskom toľkých úžasných zážitkov, no nebol. Nedostala si prvý bozk, Josh Harris sa do teba nezamiloval, a ani si sa s ním neocitla osamote, čo mala byť tvoja príležitosť, aby si ťa všimol a pochopil, ako veľmi sa mu páčiš. V predstavách si to videla tak jasne – dokonca si to aj nakreslila –, takže keď sa nič neudialo, cítila si sa oklamaná, lebo si verila, že tvoj komiks vykúzlil dokonalý moment. A nevykúzlil.

Nakreslila si zemetrasenie. (Veď aj vo Francúzsku bývajú zemetrasenia, akurát nie tak často ako v Ka-

lifornii.) S Joshom by si na celé hodiny uviazla v bezpečnej, ale uzavretej miestnosti, ideálne s vínom a francúzskym chlebom. Postupne by ťa spoznával, z akéhosi dôvodu by tam bola aj posteľ, začali by ste sa bozkávať a padli by ste do nej. Na prežitie by ste mali len konzervy. Majú vôbec v Paríži niečo také všedné ako ravioly v konzervách? Nakreslila si malé plechovky s etiketami LE RAVIOLI a LA SPAGHETTIOS.

Ďalej si fantazírovala o pokazenom výťahu, malom parížskom klietkovom výťahu, aké si videla vo filmoch, v ktorom by ste museli bok po boku čakať na pomoc. Spojil by vás osud a okolnosti. Len ty a Josh Harris osamote čakáte nekonečné hodiny a žijete iba z mentoliek a vody, ktoré pre istotu stále nosíš so sebou.

Všetky komiksy sa končili tým, že sa s Joshom Harrisom bozkávate. Nikdy si sa nedostala k momentu potom. Čo by sa stalo ďalej. Nikdy si nenakreslila viac.

„Keď si do niekoho zaľúbená, nejde len o bozkávanie,“ poznamenala Kath. „Vzťah nie je o bozkávaní. Moja, raz budeš z reality fakt vyvalená.“

„Hovoríš ako odborníčka,“ podpichla si ju. „To preto, lebo si desať minút chodila s Charliem Martinom?“

„To si píš,“ odvetila ti.

V skutočnosti vôbec nezáležalo na tom, čo povedala, lebo si nemala vzťah s Joshom Harrisom, a, popravde, ani s nikým iným. Počas výletu sa Josh Harris skoro stále bavil s Fitzym a so všetkými hlučnými

chalanmi, presne ako doma, pobehovali po parížskych chodníkoch, ako keby boli v posilňovni, každú chvíľu si plieskali do dlaní s pokrikom „Daj na to!“, a ty, Elyse Schmidtová, ktorá si po ňom rojčivo pokukovala, si mu bola úplne ukradnutá.

„Nezízaj naňho tak zasnene,“ schladila ťa Kath. „Buď sa mu prihovor, alebo kašli na to, len už o ňom toľko nefantazíruj, je mi z toho zle. Neznášam to.“

„Ty o ňom nemusíš fantazírovať,“ podotkla si.

„Ale áno, musím,“ odpovedala. „Vždy ma pri tom stiahneš so sebou. Je to ako pád do asfaltovej jamy. Zakaždým ma prakticky zavalíš snami o Joshovi.“

„O Joshovi Harrisovi,“ opravila si ju. „Je to ako jedno slovo.“

„Keď myslíš,“ prevrátila oči. „Mám ťa rada, ale si mimo. A okrem toho, kazíš nám Paríž.“

Ak by si na Paríži mala nájsť niečo pozitívne, povedala by si, že chlieb úplne prekonal tvoje očakávania: bol chrumkavý, mäkký a dokonalý. Paríž, za chlieb dostávaš jednotku s hviezdikou. Len tak ďalej! Dobrá práca so sacharidmi. Aj rieka ťa očarila. Mosty, čo sa nad ňou klenuli, boli ako z romantického filmu, a to najmä v noci, keď sa rozsvietili svetlá.

Bol to však romantický film, v ktorom si ty nezažila ani štipku romantiky.

Kráčala si po Champs-Élysées, vlhký chladný februárový vzduch sa ti zarezával až do špiku kostí a všetko ťa bolelo ako starenu – presne tak sa aj cítiš. Od malička máš artritídu. Detskú idiopatickú artritídu.

du. Alebo skôr debilnú idiotickú artritídu, ako ju zvykneš volať. Prsty ťa bolia ešte aj teraz, keď nad tým len premýšľaš. Už chceš byť doma a strčiť ich do parafínového kúpeľa, aby teplo vsiaklo až do kĺbov ako rad maličkých jemných objatí, ktoré pomaly uvoľnia bolesť.

V Paríži bolo nielen sychravo, ale aj tam poriadne páchlo: všade samá vlhkosť, pleseň, psie výkaly a zvlhnuté kamenné budovy. Chýbali ti ovocné sady, čo máš doma, broskyňové stromy, ktoré sa tiahnu do diaľky pod večne modrou kalifornskou oblohou, a to aj napriek tomu, že v skutočnosti máš už po krk nekonečného leta a života mimo mesta na farme, ktorú mama neznáša (rodičia sa pre to neustále hádajú), a tiež toho, že sa do každého jedla pchajú broskyne. Domnievaš sa, že v hĺbke duše nie si Kalifornčanka. Kalifornčania majú biele zuby, melírované plavé vlasy, stále sa usmievajú a prekypujú energiou. Rozhodne nie si milovníčka broskýň a rovnako nemáš ani zamak kalifornskej ústretovosti.

Miluješ sneh.

Si náladová a potrebuješ prudké, extrémne ročné obdobia.

Popravde, si trochu trpká. Jednoznačne skôr kyslá višňa ako dozretá broskyňa. Keď sa nasrdíš, metáš blesky alebo vyčíňaš ako snehová víchrica a všade, kam sa pohneš, rozsievaš zrníčka mrazivej elektrizujúcej zúrivosti.

Do skicára napíšeš WYOMING, nakreslíš okolo neho srdiečko, a potom aj pár stromov. Pridáš k nim

hviezdnatú nočnú oblohu. Kopcovité pole. Cválajúceho bieleho koňa. Horu.

Povzdychneš si. Keby si zažívala ročné obdobia, naozajstné ročné obdobia, bývala by si neďaleko hory, kde sú muchy, čo štípu, studené pramene, skutočná jeseň so šuchotavým farebným lístím, až potom – a len potom – by si bola sama sebou. Nevieš prečo. Proste to tak je. Cítiš to.

Jedného dňa, pomyslíš si. Jedného dňa.

Parížske ulice nie sú nič pre teba. Boli priúzke, hektické, prepchaté obchodmi, na každom kroku si míňala dvere a nekonečné davy ľudí, veľmi veľa ľudí, všade samí ľudia. Cítila si sa ako v pasci, obklúčená, pridusená. Zrazu ti chýbala obloha.

V prvý deň si v secondhande od fešáka s peknými črtami (ako pravý Francúz) kúpila tyrkysovú hodvábnu šatku s broskyňovým vzorom. Hneď si sa cítila krajšia, ako keby tvoje šestnásťročné telo zrazu dospelo. Vyzerala si ako niekto, kto si vie ležérne zaviazat šatku, ako Parížanka, ako dospelá. Šatka stála oveľa viac, než si čakala, lebo si zle prepočítala menu, no bolo ti trápne priznať to. Bola to jediná vec, ktorú si v Paríži kúpila, jediná, ktorú si mohla kúpiť, lebo hneď vtedy a tam ti došli peniaze. Sedíš v lietadle, obmotáš si šatku okolo palca a stiahneš ju natoľko, až ti prst najskôr obelie a potom sfialovie, priškrtený broskyňami. To si celá ty, ideš do Paríža a kúpiš si tam vec, čo ti pripomína domov, niečo také, čo ani nemáš rada.

Josh Harris zachrápe a mľaskne dokonalými pera-

mi. Zahládíš sa naňho a chceš ho prinútiť, aby ťa mal rád. Prečo to nemôže byť také jednoduché? Najradšej by si mu porozprávala o broskyňovej šatke, o sebe, o tom, že si komplikovanejšia a zaujímavejšia, než si myslíš.

Fantazíruješ, preblesne ti hlavou Kathiným hlasom. Obrátiš list a nakreslíš nový obrázok. Rovnaké pole obklopené poľnými kvetmi a kopcami. Do horného rohu dokreslíš žiarivý mesiac v splne a vytieňuješ oblohu dočierna. Padajúca hviezda. Za ňou ďalšia. A ďalšia. Na zem nakreslíš rozprestretú kockovanú deku, dve fľašky piva, chladiaci box.

Zavrieš oči a začneš si želať.

Želaš si, aby sa pred pristátím voľačo prihodilo, niečo, vďaka čomu bude tento výlet nakoniec stáť za to.

Chceš historku, ktorú každému vyrozprávaš a zakončíš slovami: „a takto som sa dala dokopy s Joshom Harrisom“.

Dokonalé.

Na okraj poľa nakreslíš Josha Harrisa, ako klusá k deke. Nenápadne sa naňho pozrieš, oči má stále ztvorené, no aj tak pre istotu odkloníš skicár, veď čo ak by sa zobudil. Nemôže zistiť, nad čím premýšľaš: vy dvaja, pole, obloha posiatá hviezdami.

Prudko sa začerveneáš, z toľkého tepla sa takmer začneš potiť. Kreslíš ďalej. Nakreslíš seba na deke, pozoruješ ho. Možno ak po tom budeš naozaj veľmi túžiť, splní sa ti to. Veď tak by to malo fungovať, no nie?

Aspoň to tvrdí Kath, a Kath predsa patrí k dievčatám, ktoré vedia, čo robia, nepochybujú o sebe a každých desať sekúnd sa nepýtajú: *Je to v pohode? Som v pohode? Robím to správne?*

Nie je ako ty.

Zatlačíš silnejšie. Pero vyryje do papiera priehlbinku.